

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟ ΠΕΝΘΟΣ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ

Πρώτος μίν.

«Κύριε

Σας ευχαριστώ απείρως διά τὰ τόσον συμπαθητικά συλλυπητήριά σας. Ἀπό μέσα ἀπὸ ἕνα βάραθρο πένθους, εἰς τὸ ὁποῖον διὰ παντὸς θὰ εἶμαι βυθισμένη, σὰς ἐκφράζω τὴν εὐγνωμοσύνην μου. Δι' ἐμὲ ὁ κόσμος ὁ ἑξωτερικὸς δὲν ὑπάρχει πλέον καὶ ἔχω καθήκον ιερὸν, νὰ ἀφοσιωθῶ τοῦ λοιποῦ, ἀποκλειστικῶς, εἰς τὰς ἀναμνήσεις μου διὰ τὸν μακαρίτην. Τὸ πένθημον ἔνδυμα καὶ ὁ πέπλος τῆς χηρείας θὰ εἶνε εἰς τὸ ἕξῃς ἡ ἀριστικὴ καὶ ἀνιάλακτος ἐνδυμασία μου, καὶ οὐδεμία βέβηλος ἰδέα, θὰ περάσῃ ποτέ, τὴν ἀπαρηγόρητον θλίψιν μου. Ἐν τούτοις σὰς ευχαριστῶ καὶ πάλιν, διότι με συνδράματε, κύριε, καὶ παρακαλῶ νὰ δεχθῇτε τὴν ἔκφρασιν τῆς ἀπείρου εὐγνωμοσύνης μου. Κόμησσα Δέ-Χαρδούρ».

Δεύτερος μίν.

«Φίλε κύριε.

Ἡ ἐπιμονὴ σας, νὰ μὲ ἐπισκεφθῇτε με κολακεύει τόσον ὅσον καὶ με συγχνέει.

Ἀλλά, ἐάν ἐρωτήσητε τὴν φρόνησί σας καὶ τὴν καρδίαν σας, θὰ ἐννοήσητε, βέβαια, τὰ αἷτια τῆς μονώσεώς μου. Βέβαια δὲν ἐπιθυμῶ νὰ γείνω δικαστὴς διὰ κανένα. «Μὴ κρίνετε, λέγει τὸ Εὐαγγέλιον, ἵνα μὴ κρίθητε». Οὐχ ἦτιον ὅμως δὲν δύναμαι χωρὶς ἀναγκάσει, νὰ σκεφθῶ τίς χηρεὲς ἐκείνες, με τὸν ἐλαφρὸν χαρακτήρα, αἱ ὁποῖαι δὲν συλλογίζονται τίποτε ἄλλο, παρὰ πῶς νὰ διασκεδάσουν τὴν λύπην τους. Ποτέ, δὲν θὰ στέρξω, νὰ τοὺς ὁμοιάσω καὶ δὲν σκοπεύω, ποτέ, νὰ διακόψω ἄλλως, τίς θλιβερέας μου σκέψεις, παρὰ δρέπουσα ὀλίγα ἀνθή, καὶ φέρουσα αὐτὰ εἰς τὸν τάφον, ὅπου ὁ ἔρως μου ἀναπαύεται, πλησίον ἐκείνου, ὅστις τὸν κατεῖχεν ὁλόκληρον. Σας ευχαριστῶ, ἐν τούτοις, διὰ τὰς ἀγαθὰς προαιρέσεις σας· θεωρῶ τὴν ἐπίσκεψίν σας, ὡς γεννομένην.

Κόμησσα Ε. Δέ-Χαρδούρ».

Τρίτος μίν.

«Φίλε καὶ ἀγαπητέ κύριε.

Ἐπιμένετε νὰ θάλατε καὶ καλὰ νὰ μ' ἐπισκεφθῇτε. Δὲν δύναμαι νὰ σὰς εἰπῶ πόσον αὐτὴ ἡ εὐλάβειά σας, γιὰ τίς θλίψεις μου, με θίγει κατὰ καρδία, ἀλλὰ σὰς ἐξορκίζω, μὴ μεριμνᾶτε πλέον, τόσον πολὺ γιὰ μιὰ γυναῖκα, ἡ ὁποία θέλει νὰ ἐκλείψῃ ἀπὸ τὸν κόσμον. Ἀπὴλπισα ἀρκετὰ τὴν εὐτυχίαν, ὅταν ἐξῶσε ὁ πατριάρχης σύζυγός μου. Ἀπολαύσατε τώρα καὶ σεῖς τὴν ζωὴν, ἐφ' ὅσον αὐτὴ θέλει νὰ σὰς προσμεριδιᾷ καὶ μὴ τὴν δηλητηριάζετε με τὴν συναναστροφὴν, μιάς ἀπαρηγόρητου χήρας, ἡ ὁποία δὲν ῥέπει νὰ ἐπιποκισθῇ τὸν λαμπρὸ ἥλιο τῆς ὑπαρξέως σας. Δὲν θὰ ἔχω πιά τὸν ἀσύνγνωστον ἐγωισμόν νὰ παρασύρω καὶ ἄλλους εἰς τὴν δυστυχίαν μου.

Σὰς θλίβω τὴν χεῖρα

Κόμησσα Ἐλεονώρα δὲ Χαρδούρ».

Τέταρτος μίν.

«Ἀγαπητέ μου φίλε

Οἱ λόγοι σας, τὸ ὁμολογῶ, εἶνε ἰσχυροὶ πολὺ, καὶ ὡς ἄνθρωπος νοήμων καὶ πνευματώδης, ὅπου εἰσθε, κατορθώσατε νὰ ἀνασχευάσετε, θριαμβευτικά ὅλες τίς παρατηρήσεις μου. Ἐστω λοιπὸν! Ἐλάτε! Ἀρρὸ ἐπιμένετε....

Ἡ Θεία Πρόνοια θὰ τὸ θέλῃ ἴσως, ἀλλὰ σκεφθῇτε ὅτι δὲν ἡμπορῶ νὰ σὰς ὑποσχεθῶ καμμιάν ευχαρίστησιν, καμμιὰ τέφρη, μέσα εἰς τίς πένθιμες συνομιλίες, τίς ὁποῖες θ' ἀνταλλάξωμεν. Εὐρίσκομαι στὸ σπῖτι πάντοτε τὸ δειλινὸ, πρὸς τὸ τέλος τῆς ἡμέρας.

Ἡ φίλη σας

Ἐλεονώρα δὲ Χαρδούρ»

Πέμπτος μίν.

«Προσφιλῇ μου φίλε.

Πράγματι, δικίω εἶχατε καὶ ἡ ἐπίσκεψίς σας με ὠφέλησε, μοῦ ἔδωσε — ἐφ' ὅσον ἦτο δυνατόν — βάλαμο παρηγορίας, τὸ ὁποῖον γλύκανε τίς πληγὰς μου καὶ τῶν λογικῶν μου φίλων.

σῶν μου τὴν πικρίαν. Νὰ ἐρχεσθε συχνά. Θὰ κρίνετε μιὰ ἀγία πράξι. Ἀνησυχῶ μόνον μήπως δὲν εὐρίσκατε ευχαρίστησιν εἰς τὴν συναναστροφὴν, μιάς δυστυχῆς ἐγκαταλειμμένης. Καὶ ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει θὰ λυπηθῶ πολὺ καὶ μὴ ἐπαναλάβετε τὴ φιλοφροσύνην σας. Ἐάν, ἀπ' ἐναντίας, εἶχατε τὴν μεγάλη ἐπιείκεια, νὰ μὴ με κρίνετε πάρα πολὺ πληκτικῇ καὶ λίαν συνθηροπῇ, τότε μάλιστα, ὅτι ἡ οἰκία μου εἶνε ἀνοικτὴ καὶ ὅτι πάντοτε θὰ εἰσθε εἰς αὐτὴν ευπρόσδεκτοις.

Ἡ καλὴ φίλη σας

Ἐλεονώρα Δ. Χ.»

Ἐκτος μίν

«Προσφιλέστατέ μου φίλε.

Πῶς! Σκέπτεσθε διὰ γάμον! Θέλετε νὰ ἐννοήσητε τὴν λαμπράν σας 27ετη νεότητα, με τὸ βαθὺ 26ετὲς γῆρας μου; Εἶνε δυνατόν; Τόση ἀγαθοσύνη, τόση εὐσπλαχνία, δύνανται νὰ ὑπάρχουν, μέσα εἰς μιὰν καρδίαν ἀνδρικήν; Τώρα πῶς νὰ σὰς λίσσω αὐτὸ τὸ πρόβλημα; Μπορῶ νὰ σοναίσω στὴ θυσία σας; Ἐπιτρέπεται εἰς τὸ ὄχρὸ φθινόπωρό μου, νὰ δεχθῇ τὰ ρόδα τοῦ φωτεινοῦ σας ἔαρος; Ἐπειτα, ξέρετε καλλίτερα ἀπὸ ἐμένα, τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ κοινωνικοῦ νόμου. Δὲν μποροῦμε νὰ χάσουμε τίποτε πρὸ τῆς παρελεύσεως χηρείας δεκαμήνου..... Καὶ μόλις εἰμεθα ἀκόμη εἰς τὸν ἔκτον! Ἐως τότε θὰ παραιτήσητε, ἴσως, τὸν ἱπποτικὸν σκοπὸν σας. Ἀλλὰ βεβαιώθητε ὅτι δὲν θὰ σὰς κακίσω καὶ ὅτι θὰ σὰς ἐπιφυλάξω στὴν καρδίαν μου... τὴν δευτέρα... ὅχι, ἄς εἰμεθα εἰλικρινεῖς, τὴν πρώτην θέσιν. Ἡ Ἐλεονώρα σας».

Ἐβδομος μίν.

«Ἀγάπη μου

Τρεῖς μῆνες! Τρεῖς ὁλόκληροι μῆνες θὰ περάσουν ἀκόμα, καὶ θὰ εἶμαι πλέον ἡ παντοτεινὴ σκλάβος σου! Ἀχ! Γουσταῦν, δὲ μποροῦν, ἀραγε, νὰ χαρίσῃς ὀλίγες ἡμέρας, σὲ μιὰ δυστυχῇ γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ὁ ἔρως ἀρίνει ἔρμαιον εἰς τὸ πάθος τῆς; Τρεῖς μῆνες! Τί λές, ἀγάπη μου; Δὲν μποροῦμε, ἀραγε, νὰ πᾶμε, νὰ συσχευθῶμε στὴν Ἀγγλία; Ἐκεῖ ἀπάνω εὐρίσκει κανεὶς ἀγαθὰ καὶ συμπανθεῖς καπνὰδες. Εἶνε νυμφευμένοι καὶ αὐτοὶ καὶ θὰ ἐννοήσουν τὴν ταλαιπωρίαν μου.

Ἀλλά... ἡ τρελλή! Τί λέω; Ἡ ἀμαρτωλή! Ἡ καυμένη ἡ μαμά μου, ἂν με ἀκούγε!... Ὁχι, ὅχι! Ἀφήστε με ν' ἀνέβω ὡς τὸ τέλος, τὸν Γολγοθὰ τῆς Χηρείας μου. Ἀς σεβασθῶμε τὴν Κοινωνία, ἄς σεβασθῶμε τοὺς τύπους!... ἄλλως τε, μήπως δὲν σ' ἔχω κοντὰ μου ἀγγέλε μου, λατρεντὲ μου ἀγγέλε!... Αἱ θύραι τοῦ Παραδείσου εἶνε ἐμπροσὶά μας ἀνοικταί. Διὰ τὴν νὰ σπεύσωμεν νὰ τίς διαβῶμεν, ὅταν εὐρισκόμεθα τόσο κοντὰ εἰς τὸ κατάρχητον;

Σὲ φιλῶ περιπαθῶς

Ἡ Νονορίτσα σου

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν καὶ τὴν ἀδιακριτοσίαν τῆς δημοσιεύσεως. Κεντρί

ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΒΛΑΠΤΕΙ ΤΗΝ ΑΚΟΗΝ

Ἀς τὸ προσέξουν αἱ τηλεφωνήτριες μας. Κάποιος Γάλλος ἐπιστήμων ἀνεκάλυψε ὅτι στοὺς ὑποχρεωμένους ἐκ τοῦ ἐπαγγελματίων τὸν νὰ κἀμνον μεγάλη καὶ καθημερινὴν χρῆσιν τοῦ τηλεφώνου ἐπέρχεται «ἐνέμετρος πίεσις τῶν ὠτῶν» ἐκ τῆς διαρκούς ἐντάσεως τῆς ἀκουστικῆς συσκευῆς. Παρατήρησε ἐπίσης σὲ πολλὰς περιπτώσεις ὅτι τὸ αὐτὸ, ἐρεθιζόμενον ἀπὸ τὸν διαρκῶς ἐπαναλαμβανόμενον ὀξὺν ἦχο τοῦ κώδωνος ἢ τῶν ὑποκώφων ἤχων τῶν διὰ τοῦ σωλήνος μεταδιδόμενων, παθαίνει ὑπερερεθισμόν, συνεπὲς τοῦ ὁποῖου καθίσταται ἐπὶ τέλους ἀνίκανον νὰ ὑποφέρῃ ὁποιοδήποτε ἦχον, ὅπως ἀκριβῶς ὁ ὀφθαλμὸς, ὅταν φλογισθῇ καὶ ἐρεθισθῇ, δὲν δύναται νὰ ὑποφέρῃ τὸ φῶς. Οἱ ὑπὸ τῆς παθίσεως αὐτῆς προσβαλλόμενοι ὑποφέρουν ἀπὸ νευρικὴ ὑπερευαισθησία, βούσιμα τῶν αὐτιῶν, τλγγογὸν καὶ νευραλγικὸς πόνους Ὅμοια παθολογικὴ κατάστασις παρατηρεῖται καὶ σ' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μένουν ὅλη σχεδὸν τὴν ἡμέρα μέσα ἀνάμικτο θόρυβον μηχανῶν. Ἡ πάθις αὕτη θεωρεῖται, ἂν δοθῇ καλὸς στο αὐτὴ νὰ ἀναπαυθῇ ἀρκετὸ χρονικὸ διάστημα.

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΤΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ
ΑΡΙΣΤΟΤΥΡΗΜΑΤΙΚΕΣ ΦΗΝΟΤΑΤΕΣ
Ο ΤΟΜΟΣ ΔΡΑΧ. 12